

PŮUTNÍK

ČASOPIS HARCOVNÍKŮ A JEJICH KAMARÁDŮ

Co se dočtete v tomto čísle

Na úvod aneb třikrát do stejné řeky.....	3
Co jsme spolu prožili:	
Silvestr v Naloučanech.....	4
MráCOVIDOVÁ brigáda.....	6
D. N. O.	7
Poslední tajemství Bradavic.....	8
Š.L.A.K.....	10
Vítání bílého rouškového jara.....	11
Starcovo vzpomínání: Rogersovi harcovníci.....	12
Zamyšlení: Co je snadné a co je těžké.....	14
Fífusovo sdělení.....	16
Kdo kreslí komiks?.....	17
Rozhovor s Onderou.....	18
První pomoc do města i do přírody.....	20
Vaříme levně, jednoduše a chutně (nejen) na puťácích.....	22
Srub v lese.....	23
Historické okénko Honzy Menšíka: Příběh kostela, který ujel svému osudu.....	24
Vítek se ptá Nekudixe, Nekudix odpovídá.....	26
Nekudix se ptá Vítka, Vítek odpovídá.....	27
Úvaha Zdišky Podlešákové.....	28
Zálesák 2021.....	29
Co zajímavého jsem četl, viděl, slyšel:	
Hraničářův učeň.....	30
Útěk do divočiny.....	30
Jedna otázka - osm šťavnatých odpovědí.....	31
Zmrtvýchvstání Páně.....	32
Srandy kopec.....	33
Pletený náramek.....	34
Fotohádanka.....	35

Na úvod aneb třikrát do stejné řeky...

Byl krásný letní den na začátku našeho letního dobrodružství, svítilo slunce a s našimi vlasy si pohrával vítr. Stáli jsme v polích u čtyř velkých stromů a jednoho poničeného kříže. Měli jste zavřené oči, batohy na zádech či ležely na zemi a já vám četl na zahájení našeho putování slova pana Nevrlého.

„Všude to bude nádherné, takové, jaké si to uděláš. Máš strach z neznáma, ale i křišťálovou jistotu, že domov máš všude. Zabloudit nemůžeš, všechno nosíš s sebou, kam dojdeš, tam je tvůj cíl. Stříbrně pofukuje, oko se nikde nezachytí. Z cizích lesů vane chlad, kdesi v nich je tvoje dnešní lože, je tam i voda, které se napiješ. Všude čeká neznámé. Dlouho bys seděl ve smilce s kamenem pod zády, ale je nutno se rozhodnout, večeru tmavne kožich. Vstaneš, jako zvíře chytáš vítr nozdrami. Pak přijde okamžik svobody, který nelze zaplatit, přiletí jako šíp. Náhle víš, kam půjdeš. Neznámo před tebou, neznámo za tebou, vstříc ti běží jen tchoří tlapy noci. Sladká, nebeská vteřina svobody!“

A pak jsme se vydali dál. S očima už otevřenými a srdcem dokořán. A já vzpomínal na svá první putování s Pěšáky, pak na druhou partu, se kterou jsem vyrážel už do slovenských hor. A nyní potřetí, s Vámi Harcovníky. Pokaždé jiné, pokaždé krásné.

Tak si moc přeji, aby ten náš čas POUTNÍKŮ po společných cestách trval co nejdéle a aby na těchto stránkách našeho společného díla bylo zaznamenáno to všechno krásné, co nám život nabízí a dává. Ať si toho daru života, daru přátelství, daru moci putovat za Láskou a Pravdou vážíme a chráníme ho proti všemu zlému.

Silvestr v Naloučanech

Jednoho zimního dne se Vít'a rozhodl obnovit Silvestr na základně Halahoje v Naloučanech. Pro ty, kteří neví, kdo je náš Vítek, tak Vít'a je všemi harcovníky oblíbený hlavní vedoucí všech akcí pro naši skupinu, zároveň je to osobnost, bez které by Halahoj ani nebyl. A teď už zpět k popisu jednoho velice pěkně prožitého víkendu. Poté, co Vít'a rozslal pozvánky, zbývalo jen jedno, čekat na den, kdy se konečně sejdem na vlakovém nádraží v Třebíči a vyrazíme se svými kamarády na očekávané dobrodružství.

Poté, co jsme se setkali a zakoupili jízdenky, čekala nás čekala cesta plná překvapení a také povídání o Vánocích. Samozřejmě nesmělo chybět vzpomínání na již proběhlé akce, jako například Údolí pistolníků atd. Když vlak ohlásil, že se nacházíme v Náměšti nad Oslavou, kde jsme vystoupili a k našemu podivu nás čekala úplně neznámá cesta. Nakonec jsme se dozvěděli, že jako první povánoční překvapení je ovocný pohár v jedné útulné kavárničce a abychom byli ještě více překvapení, tak nám Sylva, Vít'ova žena, vzala naše krosny autem přímo na základnu, takže se nám šlo pěkně zvesela a o to byl zážitek z cesty příjemnější. Vzhledem k

tomu, že byl konec prosince, nebylo žádným překvapením, že kolem nás bylo bílo jako v pohádce. Byla to krása. Nikoho ale nenapadlo, že nám to druhý den může přinést menší potíže.

Jak už jsem uvedla, další den nám sníh způsobil menší problém, tak začnu od začátku. Ráno jsme vyrazili na krásnou zimní procházku. Šlo se kolem řeky a bylo ji potřeba i párkrát přejít. Teď si asi říkáte, co je na tom zvláštního, ale přece jen něco bylo. Co by Vás napadlo, že se mohlo stát? Nebudu Vás dlouho napínat. Lávky, které tam podle Vítky měly být, už tam nebyly... Co myslíte, pokračovali jsme v cestě? Samozřejmě, dobrodružství musí být. Tak jsme se snažili řeku přejít přes kameny, ale co se nestalo? Někde to, co vypadalo jako lesklý kámen, byl pouze kousek ledu, takže někteří z nás pocítili krásnou čirou a také pěkně studenou říční vodu. Překvapením pro nás bylo, když se najednou objevila dlouho očekávaná lávka, která vedla na louku. Co myslíte, hráli jsme fotbal? No jistě, žádná Halahojská akce nesmí být bez fotbalu! A taky nesmí chybět řádná společná fotka!

Večer byl ve znamení volna, kdo chtěl, mohl se koukat na oblíbenou pohádku Anděl Páně, nebo hrát společenské hry, či si popovídat se svými přáteli.

Předposlední den jsme si sami nachystali předsilvestrovské občerstvení, které bylo tvořeno cukrovím od našich maminek a námi vlastnoručně vyrobenými chlebíčky. Samozřejmě jsme šli i na procházku, aby nám lépe trávilo, tentokrát kratší a také sušší.

Nikdo z nás netušil, že tento společný večer v Naloučanech je na dlouhou dobu náš poslední, kdo by totiž čekal, že přijde pandemie a už se nebudeme moci vidět. Ale tento večerní čas jsme strávili soutěžním a povídáním.

Další ráno nastala ta smutnější část akce, a to uklízení a odchod na vlakové nádraží v Náměšti a odjezd domů. A s sebou si každý odnesl plno zážitků a vzpomínek. **DĚKUJEME, HALAHOJI!!!**

MráCOVIDOVÁ brigáda

Mrákotínská brigáda byla mezi ostatními brigádami výjimečná. Nejenom tím, že byla jako všechno ostatní ovlivněná covidem, ale také tím, že vůbec poprvé za celá léta nám nepřálo počasí. Celou dobu přšelo a byla zima a každý by byl nejradši celý den ve spacáku, ale přesto jsme se přemohli a udělali hromadu práce. Zvládli jsme umýt celou kuchyň se vším, co v máme, dokončit novou spíž včetně zavedení elektřiny do ní, vykopat odvod vody od kuchyně, opravit molo, prostríhat cestu, aby se dalo lépe projet, a shrabat celou louku. Nakonec se i to sluníčko ukázalo, tak jsme zvládli ještě natřít, co se dalo a opravit beton vedle garáže. Mezitím se podařilo postavit všechny stany, aby měli táborníci kde spát, a připravit tábořiště na léto. A vždycky večer jsme si odpočinuli u táboráku a povídali a hráli dlouho do noci.

I přes všechny nesnáze s počasím jsme toho nakonec zvládli opravdu hodně a každý z nás odjížděl domů s pocitem dobře odvedené práce.

D. N. O.

dobrodružství na Oslavce

Dne 29.5. 2020 jsme se sešli na třebíčském vlakovém nádraží. Zanedlouho jsme dorazili do Studence, tam jsme nasedli na lokálku a dostali jsme se do Velkého Meziříčí, kde jsme vystoupili a započala naše cesta. Šli jsme podél řeky Oslavy až do kempu Nesměř. Tam jsme se seznámili s Vodníkem a s jeho kamarádkou Vodněnou, kteří nás provázeli až na konec naší cesty. V Nesměři to nejdříve vypadalo, že se tam utáboříme. Potom nám Vodník dal úkol. Oblékli jsme se do plavek a vlezli po skupinkách do řeky Oslavy. Za úkol bylo jít v řece podle provázku a dojít až na konec trasy. Nebylo to zase tak lehké. Voda byla studená a provázek vedl přes velké kamení a občas i na hluboká místa. Když jsme jako poslední skupinka vylezli z vody, byla už skoro tma. Všichni očekávali rozdělování ohně a rozestýlání postelí. Místo toho jsme museli vylézt na vysoko postavenou zříceninu hradu, odkud jsme se po skupinkách a po časových roztupech s mapou v ruce vydali na noční výpravu. Po dlouhé a namáhavé cestě, jenom při baterkách, jsme konečně dorazili na slibované místo odpočinku. Na zřícenině hradu Tasov na nás čekala už druhá skupina a čekala na nás i vydatná večeře. Když jsme se uložili, dívali jsme se na noční oblohu, při které jsme i usnuli. Ráno jsme den započali modlitbou a prozkoumáváním okolí. Poté jsme se vydali podél Oslavy a asi dva kilometry od našeho místa přespání jsme zastavili na jednom břehu, a tam jsme dostali od Vodníka další úkol. Měli jsme několik stánovišť, kde jsme plnili různé úkoly. Cílem hry bylo zapamatovat si různé pořadí uzlů a jejich postup vázání, plavba na kánoích, házení míčků apod.. Když jsme tuto náročnou hru dohráli, vydali jsme se po travnaté stezce. Po ní jsme došli přes vesničku Vaneč, kde si někteří zahráli fotbal a jiní odpočívali, na velkou louku, kde jsme si naložili do auta krosny, rozdělili jsme se do dvojic a vlezli jsme do kánoí, na kterých jsme dojeli od Naloučan. Když jsme dorazili do základny Halahoje, rozdělili jsme si pokoje a šli jsme na zahradu, kde jsme si uvařili guláš. Večer jsme si zahráli ještě pár her, pomodlili jsme se a šli jsme spát. Ráno jsme se vzbudili, nasnídali a začali jsme uklízet. Úklidem jsme ukončili tuto výpravu, a potom nás čekala už jen cesta vlakem domů.

KRISTÝNA

Poslední tajemství Bradavic

Pro letošní školní rok bylo přijato třicet šest studentů do Školy čar a kouzel v Bradavicích, aby zde nastoupili do prvního ročníku.

Nejdříve se ocitají v Příčné ulici, kde si musí zaopatřit nutné pomůcky potřebné ke studiu – seznam už dostali dříve v zapečetěném dopisu přímo od vedení Bradavic. Poté, co se rozloučí s Fredem a Georgem, tak už míří přímo do bradavického hradu. Už se setmělo, pohodně jim ozařují cestu přímo do Velké síně. Zde za svitu levitujících svíček přivítají studenty všichni vyučující i samotný ředitel Brumbál. Nechybí ani Moudrý klobouk, jenž každého prváka přiřadí do jedné ze čtyř kolejí.

Další den potkávají pana Filche a dostávají soví poštu. Studentům je k dispozici aktuální vydání Denního věštce a poté už začíná dopolední výuka. Prváci navštěvují širokou škálu předmětů – od kouzelnických pokusů, létání na koštěti až po dějiny čar a kouzel. Je otázkou, jestli je nudnější náplň samotného předmětu, nebo jeho vyučující, profesor Ulrik – nicméně si pečlivě zapisují, další hodinu je totiž čeká písemka. Krátce před obědem už ve Velké síni visí barevné vlajky všech čtyř kolejí.

V jedné z úvodních hodin dostali prváci základní sadu sběratelských karet čokoládových žabek, pomocí kterých mezi sebou svádějí napínavé souboje. Ve chvílce, kdy zazní pro studenty již známá melodie, nastává čas hledat karty rozšíření, které se mohou nacházet kdekoliv v Bradavicích. Je však třeba být na pozoru. Melodie může zaznít i v ten nejméně očekávaný okamžik, třeba i po ohlášení večerky. A poté, co desítky studentů opět zalehnou do svých spacáků, tak melodie zazní znovu. Nikdy neříkej nikdy.

Studenti se postupem času dozvídají, že dříve existovala pátá kolej. Její zakladatel, Zakhar Černovír, se stal velmi mocným čarodějem, proto byl velkou čtyřkou zaklet a veškeré informace o něm a jeho koleji byly zničeny. Nyní však Bradavicím hrozí nebezpečí a prváci věří, že jim ho Zakhar pomůže odvrátit. Proto zakletého čaroděje pomocí rituálu odčarování osvobozují, ale ještě omámeného Zakhara si okamžitě odvádí Ulrik a zcela odčerpá jeho magickou sílu.

Výuka probíhá dál. Prváky čeká test z dějin čar a kouzel – Ulrik je při něm ještě více nevrlý, jakoukoliv nekázeň hodnotí mínus body a dokonce i dvě písemky byly v ten den roztrhány. Po výuce se děti rozhodují varovat ředitele Bradavic před Ulrikem a jeho silou. Brumbál jim ale jen poděkuje a pošle je pryč.

Profesor Ulrik nelení a chce získat i Brumbálovu čarodějnou moc. Studenti jsou svědky čarodějného souboje, za obrovských záblesků slyší oba kouzelníky vykřikovat magické formule. Poté, co nastane klid, tak prváci prohledávají pracovnu ředitele a na základě důkazů zjišťují, že Brumbál s Ulrikem jsou nyní v Bludišti Hlavolamů.

Další den se společně vydávají do nebezpečného místa, které hlídají již zesnulí čarodějové. Zde nalézají Brumbála a i s ním Bludiště v pořádku opouští. Na počest osvobození ředitele Školy čar a kouzel v Bradavicích je uspořádán famfrpálový turnaj.

Ulrik je pořád v Bludišti, ale všem je jasné, že dříve nebo později najde cestu ven. Jeho přítomnost by neznamerala pro Bradavice nic dobrého - profesor dějepisu už získal magickou sílu mnoha čarodějů. Proto se všichni včetně prváků připravují na nevyhnutelné střetnutí. Rozestavují obranu Bradavic a sesílají obranná kouzla.

Ráno přichází na pomoc další Bystrozorové, zanedlouho po nich i Ulrik se svými jednotkami. Začíná bitva – Ulrikovy jednotky pomalu, ale jistě postupují k bradavickému hradu. Podaří se jim prolomit hradby a začíná nejdůležitější a finální fáze bitvy. Po úporném boji je Ulrik poražen – je mu sebrána jeho magická moc a Bradavice jsou zachráněny.

Š.L.A.K.

školení lanových aktivit

V pátek 25. 9. jsme vyrazili na cestu do Žďárských vrchů. Ubytování jsme byli v jedné z tamějších chat, která se jmenovala Mercedes. Celou akci nás provázel Tadeáš. Ukazoval nám různé pomůcky pro lezení: karabiny, úvazky, vklíněnce a skoby, různé smyčky a všelijaké druhy provazů. Vyzkoušeli jsme si nejen lezení po horolezecké stěně, kde jsme si ukázali, jak si správně přivázat sedák k lanu, ale i lezení po skalách přímo v terénu. I přes všechny překážky se někteří z nás dostali až na úplný vrchol skály. Také jsme měli možnost vyzkoušet si slaňování. Naučili jsme se, jak jistit druhého lezce, co k tomu používat, a také, jak se s ním domlouvat. Večer jsme se všichni sešli a poslouchali zajímavé přednášky o lezení, třeba i na zamrzlých horách, a o bezpečnosti. Nejlepší jídlo, na které jsme se vždy po náročném dni těšili, nám uvařila Sylva. Poslední část programu ferraty jsme nemohli kvůli dešti uskutečnit. Ale díky tomu jsme zhlédli film „Pád do ticha“ vyprávějící o dvou horolezcích, kteří se dostali do velmi nepříjemné situace vysoko v Andách. I přes propršený konec jsme si tuto akci moc užili.

Vítání bílého rouškového jara

Zvuk budíku. Šero. Vstávám z postele a budím Vítka. Za oknem všude sníh, zima a z tepla postele se mi nechce jít vítat takovéto zimní jaro. Pak pobíhání po bytě a za pár minut sraz u dveří. Supr, nikoho dalšího jsme neprobudili. Vyrazíme.

Na mostě sázka. Vítek říká, že nás tam bude pět, já říkám jedenáct. Autobusák a schody nad ním. Hodně schodů. Supr, budou body do HECu. Pípnutí SMSky. Marta píše, že je tam sama. Odpovídám, že jsme už na cestě, ať vydrží. Most, koleje, projíždějící ranní vlak a přidává se Honza. Kopec před námi, klouže to. Vidím několik postav u kostelíčku. Nasazuji respirátor, špatně se v něm do kopce dýchá. Jsme tu. Ranní pozdravy s lidmi, kteří dorazili. A dokonce přišlo i několik rodičů. Slunce nikde. Všude bílo. Docházejí další. Číslo se zastavuje na 25 vítáčů tohoto divného rouškového sněžného jara. Modlitba v půlkruhu s výhledem na spící město přikryté bílou peřinou. Požehnání od kněze, který šel „náhodou kolem“. Pak loučení a rozbíhání na všechny strany. Za jak dlouho se uvidíme zase? Cesta dolů, domů. A hle, slunce prozářilo mrak, tak tedy i ono za námi přišlo.

Domů jdu už sám, Vítek šel s kamarády. Zastávka na krátkou modlitbu s výhledem na baziliku. Cestáři ve vestách odmetají sníh z chodníků. Další kopec, další schody. Otevírám dveře a jsem opět doma. Jaro je tu.

VÍTEK

Naši předchůdci – Rogersovi harcovníci

Poprvé jsem slovo Harcovník viděl na pozvánce na jednu akci, asi v době, kdy mi bylo tolik, co nyní Vám. Pak jsem si přečetl knihu Cesta na Severozápad (mohu půjčit, pokud by měl někdo zájem), kde se o nich psalo. Dokonce jsme s mým oddílem i jeden letní tábor měli pod tímto názvem.

Slovo Harcovník se začalo používat na naše letní putovní tábory a jste jím takto označováni i nadále, i na dalších akcích či poradách, kde se třeba o vás bavíme. A kde se to slovo vlastně vzalo a co s harcovníky máme společného?

Původní harcovníci jsou spojeni především s jejich zakladatelem Robertem Rogersem. Ten do vojenské historie vstoupil během sedmileté války (1756–1763), která probíhala v tehdejších amerických koloniích mezi Británií a Francií.

Rogers si brzy uvědomil, že taktika britských vojenských jednotek zvyklých na evropská bojiště je v hustých lesích severní Ameriky nevhovující. Místo tradičních barevných šiků vojáků táhnoucích za zvuků bubnů krajinou se snažil vycvičit jednotku, která by byla schopna nepozorovaně pronikat do těsné blízkosti nepřátel, napadat je a působit jim citelné ztráty.

Už v roce 1756 zakládá zvláštní jednotku Rogersových harcovníků (Rogers Rangers), která především v bojích s Indiány – francouzskými spojenci – používala jejich taktiku jako přepady, léčky a další nestandardní způsoby boje. Díky svým úspěchům byli harcovníci brzy začleněni do britské armády, kde působili jako elitní jednotka využívaná na nejtěžší operace v terénu.

Harcovníci se kromě způsobu boje lišili od běžného vojáka také uniformou. Zpočátku ani žádnou jednotnou neměli, každý si nosil to, co pro něj bylo účelné.

Do harcovnických řad vstupovali jen muži (v našem případě i slečny, dívky, ženy) s železným zdravím, znalí života v přírodě, výborní lovci, kteří byli zvyklí na dlouhé celodenní pochody při nízkých přídělech potravy a minimálním spánku pod lehkými příkrývkami. Bylo-li třeba, spali ve větvích stromů a ani v nejkřutější zimě nerozdělali oheň, jen aby nebyli prozrazeni.

Na svých dlouhých pochodech, které podnikali v jakémkoli ročním období, používali všechny možné dopravní prostředky (velrybářské čluny, sněžnice).

Všechny své schopnosti a zkušenosti harcovníci dokonale zúročili při svém nejslavnějším tažení proti nepřátelské indiánské vesnici St. Francis. Na cestě se úspěšně vyhnuli všem protivníkům, bleskurychle vyhladili vesnici, aniž by ztratili jediného vojáka, a při následném pronásledování mnohočetnou přesilou Francouzů a Indiánů se dokázali v nenadálých krutých mrazech a úplně vyhladovělí dostat s minimálními ztrátami zpět na svou základnu. O tomto tažení velmi působivě vypráví kniha Kennetha Robertse *Cesta na Severozápad*.

Díky všem těmto dovednostem byli harcovníci ve své době nejschopnější vojenskou jednotkou na americkém kontinentu a Rogersem sepsaná harcovnická pravidla se stala základem pro pozdější vytváření speciálních armádních jednotek Rangers nebo Green Berets (Zelených baretů).

Co je snadné a co je těžké

Jak je snadné posbírat pár větví a rozdělat oheň, jak je to snadné hrát se u jeho plamenů! Ale těžší i lepší je být sám tím ohněm, být tím živým plamenem, u něhož se ohřeje kruh přátel...

Jak je snadné postavit stan, vztyčit nad hlavu tu plátěnou střechu, která nás ochrání před deštěm i větrem! - Ale jak náročné i jak dobré je sám být ochranou i štítem, umět dát pocit bezpečí alespoň těm nejbližším.

Jak je snadné číst stopy ve sněhu či blátě, rozpoznat, který tvor tudy krácel, běžel nebo se plazil! - Ale rozeznat včas stín starosti či smutku v očích lidí, které máš rád a kteří na tebe spoléhají, to je nad všechnu zálešáckou moudrost.

Jak je snadné určit směr cesty podle kompasu, slunce či hvězd! - Ale nade všechno to je správné rozhodnutí a vůle jít za ‚Polárkou‘ Pravdy.

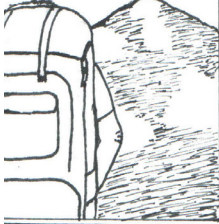
Jak je to snadné uvázat pevnou „dračí smyčku“ nebo plochý ambulanční uzel, který netlačí! - Ale udržet pevný vztah, zůstat dobrým přítelem a bratrem a nebýt nikomu na obtíž, to je dobré a svaté, ale i těžké.

Jak je snadné naučit se rozeznávat byliny léčivé od jedovatých! - Ale jak úzká je někdy hranice mezi „Dobrem a Zlem“, jak těžké je někdy správné rozhodnutí.

Ladislav Rusek – Šaman (Roverské pěšiny)

HARCOVNÍCI, JDEME ZDOLAT BORŮVKOVOU HORU!

TA HORA JE OSRŮVSKÁ! TAM SE NIKDY NEBOSTANEM!

NEBOJ SE ZVLÁDNEŠ TO!

UŽ TAM BUDEM?

HELE! BORŮVKA!

JSME ZA POLOVINOU

KONEČNĚ JSME NAHORE. JE TU KRÁSNE!

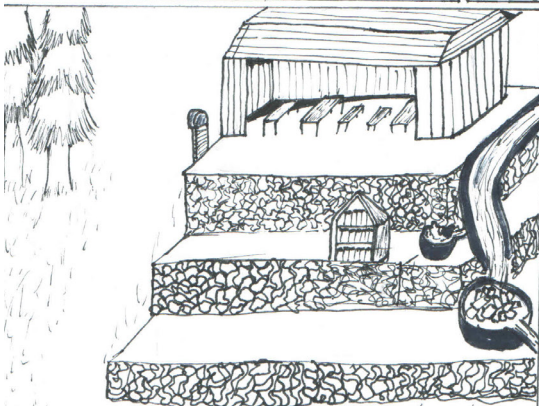
TO JO, JSOU TU KILOMETRY BORŮVCI. PŮJDEŠ SE PODÍVAT K LESNÍMŮ BARŮM? JÁ JDU.

JÁ TAKY. TO SI NEPŮJDU NECHAT UŠIT.

VLAĐO? JAK FUNGUJE LESNÍ SAMOOB SLUŽBNÝ BAR?

PŘIJDEŠ K CHATCE S JIDLEM A PÍTÍM, VYBEREŠ SI CO POTŘEBUJES A PĚNÍŽE DÁŠ DO KASÍČKY.

PÁNÍ! TEN BAR JE ÚŽASNÝ! UŽ BYCHALE RADŠÍ VYRAZIL ZPĚT.

SOUHLASÍM. ČEKÁNAŠ DLOUHÁ CESTA.

DOBROU NOC MIRKU.

DOBROU NOC VLAĐO.

KONEC

Covidová pozitiva

Zdravím, přátelé. Pokud náhodou nežijete někde úplně mimo civilizaci, tak už jste asi postřehli, že náš celý svět sužuje covidová epidemie. Je to dosti nepřijemná záležitost a všichni bychom si raději venku užívali slunce, jezdili na akce nebo rozvíjeli mezilidské vztahy, místo toho abychom byli zavřeni doma a nemohli ani pořádně vytáhnout paty z domu. Toto období má určitě spousty nevýhod, které slycháme nebo prožíváme každý den. Ale nemusí být všechno tak strašně moc negativní. Má to i svá pozitiva, a právě na ně bych se zde rád podíval.

Máme na vše více času

Hned první a podle mě úplně nejlepší výhodou je čas. Dříve, když jsme ráno vstávali v šest, vyrazili jsme do školy nebo práce, strávili zde celé dopoledne (samozřejmě i část odpoledne), pak někteří z nás chodili do kroužků nebo měli nějaké povinnosti na jiném místě než doma, a stávalo se, že jsme dorazili k našemu příbytku, když už se smrákalo nebo byla dokonce tma. A nyní ráno vstaneme někdy v osm, někdy v devět, sedneme si k našemu stolu, můžeme si donést snídani k hodině a učíme se z pohodlí domova. A pak skončí škola a my máme až do večera čas jen a jen na zábavu. Můžeme dohnat spousty věcí, které jsme normálně nestíhali. Já jsem si třeba například obarvil všechny figurky do jedné stolní hry, což bych za normálních podmínek absolutně neměl šanci stihnout, ještě za tak krátkou dobu, za jakou jsem to dokázal. A takových věcí je spousta. Nedočtené knihy, posilování, deskovky, které už jsme dlouho nevytáhli, trénování na hudební nástroj, atd. Určitě jste něco takového měli, k čemu jste se nemohli dostat přes stálý nedostatek času, a teď jste se do toho s chutí pustili. I když u mě někdy platí rovnice čím víc času, tím

víc prokrastinace, tak si myslím, že je to ideální doba na dodělávku všeho možného.

Můžeme se víc věnovat rodině

Toto trochu spadá pod předchozí odstavec, ale díky času, který máme, můžeme se víc věnovat svým blízkým. Jen si vzpomeňte, kdy naposledy jste strávili tolik času s rodinou. Já jsem třeba za toto nepřilíš pozitivní období byl víckrát na procházce s rodinou než za posledních pět let. A věřím, že to máte podobně. Využijte toho a věnujte se svým blízkým. Stojí to za to.

FILIP

Máme mnoho zkušeností

Možná vás toto vůbec nenapadlo, ale kdybych vám před rokem řekl, že zde bude epidemie a že se stane to, co se stalo, hodně z vás by mi nevěřilo. A hodně z nás by si ani nedovedlo představit, jak taková epidemie probíhá. A nyní známe, jak funguje nouzový stav, víme, jak se šíří viry, jak se správně umývat a dodržovat hygienu, a hlavně víme, že se to dá celé nějak přečkat. Že i kdyby mělo přijít něco horšího a museli bychom dodržovat kdovíco, věděli bychom, že to není tak strašné, jak to zní, a že se to dá celkem zdravě přežít. A hlavně, až jednou budete mít praprapravnuky, můžete jim toto celé povyprávět a oni budou jen valit oči.

Šetříme životní prostředí

Továrny nepracují na maximální výkon, nikam se necestuje, což znamená méně škodlivých látek do ovzduší, méně odpadků vyhozených do přírody atd. Příroda se nyní může regenerovat po tom všem, co jí lidstvo napáchalo. Díky tomu se zlepšil vzduch všude po světě, ohrožená zvířata se zpět vrací na místa, kde už dlouhou dobu nebyla spatřena, a celkově covidová epidemie má dosti pozitivní vliv na životní prostředí. Jen se běžte podívat a zjistíte, že přírodě se tenhle rok obzvlášť daří.

Doufám, že jsem vám alespoň trochu zvedl náladu a snad už to vše skončí, abychom se zase mohli někde potkat. Držte se.

Kdo kreslí komiks?

Při tvorbě komiksu na straně 15 jsem se inspirovala na loňském puřáku. Zažili jsme zde spoustu krásných zážitků a napínavých příhod. Na co se čtenáři mohou v příštím čísle těšit ale neprozradím.

BARČA

Ondřej „Ondera“ Herzán

Poutník, spisovatel, geograf a písničkář Ondřej Herzán popisuje svoji 3600 kilometrů dlouhou pouť z Brna na konec světa a ještě dál.

Chodil jsi na nějaké poutě, i když jsi byl třeba v našem věku?

„Na prvním čundru s kamarády jsem byl, když mi bylo třeba patnáct. A to jsme byli v Česko-Saským Švýcarsku. Byl jsem tam s Vítkem Oplatkem a s jeho kamarády, bylo nás asi deset.“

Ty už jsi byl na více poutích. Jak se tahle nejvíc liší od těch minulých?

„Určitě svou délkou. Trvala skoro čtyři měsíce. A taky tím, že jsem kvůli tomu odešel z práce, která mě bavila (VIDA). Takže to bylo takový velký rozhodnutí. Nebylo to už jen o tom vypadnout na dva týdny na dovolenou, ale fakt odejít z té práce s tím, že nevím, co bude potom, až se z té poutě vrátím. To byla asi ta největší změna oproti předešlým poutím.“

Potkal jsi cestou nějaké zajímavé lidi?

„Těch lidí byla strašná spousta. Třeba v Portugalsku jsem potkal jednoho pána, který putoval už jedenáct let. Byl to takový sedmdesátiletý děda. A když jsem se ho ptal, proč to dělá, tak mi řekl, že to je bývalý námořník, který přežil nějakou námořní katastrofu. A tak se z vděčnosti k Pánu Bohu rozhodl, že obejde celý svět. A fakt to šel jedenáct let, ušel asi 100 000 kilometrů a říkal, že už to má domů jenom nějakých 1000. Tak to byla hrozně zajímavá postava.“

Nebylo to těžké, že jsi na té pouti byl sám se sebou spousty hodin?

„No bylo. V tomhle je to nejnáročnější. Myslím, že každý člověk má nějaké dobré a špatné vlastnosti a na té pouti to vyplave všechno. Když jsi prostě ve škole nebo v práci, tak vždycky něco řešíš a nemáš tolik čas řešit sama sebe. A na té pouti to najednou odpadne a člověk hodně řeší sám sebe a není to vždycky příjemný. Ale zase na druhou stranu si řekneš, že nechceš být na cestě s někým, koho úplně nesnášíš, a když ten někdo je ten člověk sám, tak se musí sám se sebou smířit, aby byl sám se sebou v pohodě. Takže to má tenhle očistný efekt.“

Jaké to bylo, když ses pak vrátil domů?

„Jednoznačně jsem byl šťastný, že jsem něco splnil, něco dokázal. Ale pak na druhou stranu, když tohle odeznělo, tak člověk je z toho takový zmatený. Představ si, že máš čtyři měsíce jasný denní program. Ráno se probudíš, sbalíš stan, nasnídáš se a jdeš. Večer někam přijdeš, rozbalíš stan, navečeříš se a spíš. A tohle je tak rámcově čtyři měsíce. A pak se najednou vrátíš domů. Teďka nemáš tu práci, takže sháníš práci, nevíš, kdy ji seženeš, nevíš, kde budeš pracovat, a když se bavíš s těma lidma, tak většinou úplně nechápou to, co jsi zažila, protože se to nedá úplně sdělit. Takže v tomhle to bylo těžký. A tohle trvalo třeba dva měsíce, než se to nějak ustálilo.“

Ztratil ses někdy cestou?

„Ztratil. Já jsem vlastně vystudovaný geograf a my se ztrácíme častěji. Jak pořád koukáme do těch map a snažíme se z toho něco vyčíst, tak pak nevnímáme moc tu realitu. Ona je teda ta Svatojakubská cesta docela dobře značená, že tam jsou buď nějaké šipky nebo symbol mušle, ale ztrácel jsem se. Asi v Rakousku jsem se nejvíc ztrácel, protože tam jsem ještě byl takovej roztržitej, ještě jsem se na tu cestu moc nenaladil, takže v tom Rakousku jsem hodně bloudil...“

Děkuji moc za rozhovor a budu se těšit, až si přečtu tvoji novou knížku. :-)

Eliška Hanáková

První pomoc do města i do přírody

-bezvědomí-

Zdravím všechny harcovníky, harcovnice a jejich kamarády. Přichází jaro, určitě začínáte chodit ven nebo sportovat. A tak se jednou jdete s kamarádem nebo kamarádkou projít. Jdete třeba parkem u baziliky a kolem vás prochází jiný člověk. Pozdravíte ho a jdete dál, když za sebou uslyšíte, jak něco zašramotí. Rychle se otočíte a vidíte, že ten pán leží na zemi vedle cestičky. Vy přiběhnete k němu a chcete něco udělat. Ale nevíte co? Tak si to pojd'me ukázat.

Zhodnocení situace

Hlavně nesmíme panikařit. Dobré je se uklidnit, zhluboka se nadechnout a srovnat si myšlenky. Nejdřív se musíme přesvědčit, zda nám nehrozí nějaké nebezpečí. Proto zmapujeme situaci a když se ujistíte, že nic takového nehrozí, rozdělíme si úkoly, můžete se pustit do akce. Je opravdu dobré si určit někoho, kdo řekne: „Ty zavolej záchranku a já zjistím, jestli reaguje a dýchá.“

První kroky

Nejdřív musíme zkontrolovat, zda postižený reaguje na oslovení. Pokusíme se ho nějak oslovit. Zatřepeme s ním, zeptáme se ho: „Halo, pane, jste v pořádku? Slyšíte mě?“ Můžeme ho také štípnout u lalůčku ucha. Sami si zkuste, když se štípnete, určitě to pocítíte. Když nereaguje, zkontrolujeme dýchání. Zakloníme mu hlavu, aby se kdyžtak uvolnily dýchací cesty. Kamarád zatím může běžet někam pro pomoc. Položíme si ucho k jeho nosu a posloucháme jeho dech, ruku položíme na hrudník, očima se díváme, zda se hrudník zvedá a čekáme deset sekund. Pokud postižený nedýchá nebo nedýchá normálně, zavoláme záchranku a začneme resuscitovat. Také je dobré postiženého prohmátat, zda se ještě nějak nezranil. V našem případě se tedy nijak nezranil. Dejme tomu, že kamarád se vrátil s pořázenou.

Přivolání pomoci

Vytáhne tedy mobil a vytočí číslo. Já vím, že jste všichni moc šikovní, ale pro jistotu si řekneme číslo na záchrannou službu, a to je 155. Hlavní věci, které musíme uvést dispečerovi je: naše jméno, je dobré říct i věk, kolik nás je, přesné místo události, co se stalo a kolik je postižených, jejich přibližný věk a zda nemají nějaká další zranění. Takže v mém případě by telefonát zněl asi takto:

„Dobrý den, jmenuji se Kryštof Nekuda, je mi třináct let, volám z Třebíče, z parku u baziliky svatého Prokopa, kousek od ulice U Obůrky. Stala se zde nehoda, šli jsme s kamarádem ven a jeden pán tady spadl, asi je v bezvědomí, nedýchá, je mu asi kolem padesáti let.“

Dispečer se vás pravděpodobně zeptá, zda si víte rady, kdyžtak by vás dispečer navigoval, co a jak. My víme, co máme dělat, dispečer řekne, abychom zahájili resuscitaci.

Zahájení resuscitace

A nyní přichází to hlavní. Jak na tu resuscitaci? I na to máme odpověď. Postiženého narovnáme, propleteme si prsty u rukou, položíme je na střed hrudního koše a začneme stlačovat, alespoň pět centimetrů hluboko. Stlačujeme do rytmu písničky Rolničky, rolničky. A to: Rolni... – stlačení, ...čky – stlačení. Takto to opakujeme do příjezdu záchranky. Někdy se také používá dýchání z úst do úst. To ale není nutné a v dnešní době bych to radši ani nedoporučoval. A takto to děláme až do příjezdu záchranky. Pokud se ovšem postižený probere, v tom případě je dobré ho uklidnit, a poté předat záchranné službě. Pokud se ovšem tak nestane, resuscitujeme až do příjezdu záchranky, a to až do chvíle, kdy nás k tomu vyzvou a postiženého si převezmou. Nikdy dříve.

Zajištění pacienta

Může se ovšem stát, že postižený je v bezvědomí a dýchá. A proto není potřeba resuscitace, ale pouze zotavovací poloha. Ta se dělá tak, že si postiženého položíme na záda, narovnáme, pokrčíme jeho jednu nohu, zakloníme hlavu, jednu ruku podložíme pod hlavu, druhou ruku narovnáme, poté celé tělo převalíme na stranu a vyčkáváme na příjezd záchranky.

A nakonec se můžete poplácat po rameni, jak jste to ukázkově zvládli. Nakonec vám můžu dát menší úkol. Vyzkoušejte si doma zotavovací polohu, třeba se sourozenci, nebo s rodiči. Pokud by vás zajímalo více o tomto tématu, určitě najdete spoustu informací na internetu.

Mějte se zdravě!!!

Těstoviny s ovocem a čokoládou

Už vás unavuje jíst na puťáku pořád jen maso z konzervy, těstoviny, rýži a instantní omáčky Dobré hostince? Uvařte si za podobnou cenu daleko nápaditější a chutnější jídlo.

Suroviny (na čtyři porce):

Těstoviny (500g)	20 Kč	
Čokoláda (100g)	30 Kč	
Kompot	20 Kč	(lze nahradit nebo doplnit čerstvě natrhaným ovocem, což je levnější a chutnější než kompot)

Cukr dle chuti

70 Kč (17,5 Kč za jednu porci)

Jak na to:

Asi většinu z vás došlo, jak udělat tento pokrm, ale pro jistotu to tady sepišu:

1. Uvařte těstoviny
2. Nalámanou čokoládu, ovoce a cukr dejte na těstoviny

Typ na upgrade:

Můžete na těstoviny přidat ještě tvaroh nebo zakysanou smetanu.

Srub v lese

Byla by škoda nevyužít smrkového dřeva, které by se jinak stejně spálilo. A tak jsme se jednou s kamarády rozhodli, že bychom mohli postavit malý dřevěný domeček ve tvaru písmene A. Tak jsme skáceli pár nepěkných stromků. Vyhlédli jsme si dva stromy tak akorát od sebe, k nim jsme přvázali dva kůly a na ně přibili velký kůl. Na něj jsme pak pokládali klády z obou stran. Na jednu stranu jsme pokládali chrástí pro lepší maskování.

Technická data stavby

Rozměry (délka/šířka/výška) [m]:	3,5/2,5/1,5
Čas stavby [h]:	29

Stavitelé:

Tomáš Podlešák
Antonín Batista
Tomáš Lojda
Vít Oplatek
Kryštof Podlešák

Příběh kostela, který ujel svému osudu

Je neděle a vy jdete na mši. Přijdete na Jejkov, ale kostel nikde. Místo budovy uvidíte velké kolejnice, a pak i kostel, který v dáli pomalu odjíždí pryč. Možná si řeknete, že jezdící kostel je absolutní nesmysl, to však není zcela pravda.

Vraťme se do roku 1948. V únoru získali komunisté absolutní moc a následné změny neminuly ani hospodářství. Tzv. pětiletky kladly důraz i na produktivitu těžkého průmyslu a tudíž i těžbu uhlí – a právě hnědého uhlí bylo pod městem v severozápadních Čechách, Mostem, obrovské množství. Tak velké, že se začalo uvažovat o demolici města.

A poté, co se vyřešily všechny detaily, plán schválila v roce 1964 i československá vláda. Bourání starého Mostu započalo o tři roky později a trvalo téměř 20 let. Zároveň tzv. „na zelené louce“ vyrůstal nový Most, který během jedné generace nahradil historické město vyvíjející se po sedm století.

Ztraceno bylo tak i historické jádro Mostu, které by se dnes mohlo bez problému měřit s Českým Krumlovem. Památky byly jedna po druhé odstřeleny – teda kromě kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Od těžařů zazněl požadavek odstranit kostel jakýmkoliv způsobem, ale komunisté si nemohli demolici kostela dovolit – proto bylo rozhodnuto o jeho záchraně. Bylo rozpracováno 11 variant, některé byly docela kuriózní – např. rozebrání a složeni budovy na jiném místě, či ponechání kostela na stejném místě na pilířích. Ale nakonec bylo rozhodnuto o jeho přesunu.

Přípravy trvaly pět let. Kostelní věž byla demontována, částečně byl odstraněn interiér, celá budova byla vyztužena a zpevněna. Uvnitř vznikly dva velíny s nutnými přístroji, vypadalo to tam trochu jak v kosmické lodi. Po speciální dráze mělo 12 000 tun zátěže přepravit 53 speciálních vozíků.

30. září 1975 vyjel kostel s průměrnou rychlostí 2 metry za hodinu vpřed. Což se může zdát málo, ale musíme si uvědomit, že se jednalo o 60 metrů dlouhou a 30 metrů širokou budovu. Pro představu – kostel na Jejkově je 42 metrů dlouhý a 22 metrů široký.

Transport komplikoval fakt, že kostel jel do zatáčky a z kopce. V jednu chvíli nastala chyba a budova začala zrychlovat, až se dostala na

desetinásobek původní rychlosti. Situaci zachránil inženýr ze zadního velína, který kostel manuálně ukotvil. Nebylo však vyhráno, prudkým zastavením se budova rozhoupala a teprve po pěti napjatých minutách si mohli všichni oddechnout.

Po 27 dnech dorazil kostel do cíle. Po dokončení transportu byla budova stabilizována a renovována, vysvěcení se však dočkala až v roce 1993 – církvi se totiž nelíbilo, že se oltář otočil o devadesát stupňů na jih.

A dnes je kostel jednou z posledních připomínek starého Mostu – města, které svůj soubor s hnědým uhlím prohrálo.

HONZA

Vítek se ptá Nekudixe, Nekudix odpovídá

Tvůj zážitek, kde jsi se nejvíce bál?

Nejvíc jsem se asi bál na puťáku v Rychlebských horách, kdy jsme tábořili na hoře Smrk a večer jsme šli večer do jednoho lesního baru, který byl hrozně daleko od našeho tábořiště a kolem bylo docela bludiště borůvek a stromů. V tábořišti zůstalo jen pár lidí včetně Tondy Hesse (Lopucha). Navíc jsme museli sejít z toho kopce dolů, kde ten bar stál. Taky tam bylo docela bahno, do kterého se dalo lehce zapadnout. No a tak jsme takhle šli k tomu baru a v něm jsme se opojili dobrým pitím a vydali jsme se na výšlap zpátky k tábořišti. Jenomže se začalo stmívat, skupina kluků, se kterou jsme šli, já a ještě Marek Hort, nám utekla a my jsme tam zůstali sami dva. A tak jsme došli k ukazateli, kolem kterého jsme prošli, když jsme šli k baru, takže jsme si mysleli, že už to bude v pohodě. Jenomže potom přišla ta část, ve které bylo bludiště keřů a stromků a byla opravdu tma. A protože jsme si nevzali baterky, šli jsme po tmě a každou chvíli jsme se museli vyhýbat bahnu. Tak jsme šli už nějakou dobu a pokoušeli jsme se vzpomenout si, jak ta cesta vypadala. Ale pak jsme se už trochu začali bát, jestli jsme se dostali někam úplně jinam, než kam jsme chtěli jít. A tak jsme zavolali, ale nikdo se neozýval. Pak jsme šli dál. A už jsme opravdu křičeli, naštěstí nás slyšeli, a zjistili jsme, že jsme byli asi padesát metrů od tábořiště a nakonec to skončilo dobře. Ale nejlíp z toho vyvázl Lopuch, který konstatoval,

že udělal nejlíp, když nikam nešel. A výjimečně jsem mu dal za pravdu.

Čeho bys chtěl v životě dosáhnout?

Nevím, čeho bych chtěl dosáhnout, protože jsem o tom zatím nijak nepřemýšlel, ale s Pepou Šislerem jsme si jednou udělali takový plán, který ale nechci prozrazovat. Myslím, že bych asi chtěl napsat knihu. Ale to je pouze představa.

Kdy si myslíš že se vrátíme do škol?

No, takto otázka je dosti zapeklitá. Myslím, že do konce školního roku se do školy nepodíváme, ale tím nechci krást naději všem natěšeným školákům a školačkám, kteří jistě lační po plodech prezenční výuky. Ale myslím, že to dřív než v září nebude.

KRYŠTOF

Nekudix se ptá Vítka, Vítek odpovídá

Jaké to je být syn vůdce halahojácké smečky?

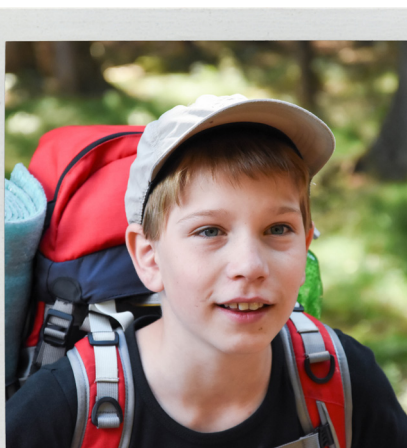
No, rozhodně jsem za to rád, že zrovna já mám takového taťuldu. Na jednu stranu má taťka spoustu porad, jak s vedením Halahoje, tak i k táborům nebo s akcemi, takže někdy přijde domů, všichni se těšíme na tatínka, jak si s ním něco zahrajeme a on řekne, že za chvíli jde na poradu. Tak v tom je to takové smutné. Taky někdy musíme na nějaké akce dřív, abychom je stihli přichystat, a zůstáváme tam jako poslední, protože to všechno musíme sbalit a uklidit. Na druhou stranu si z Halahoje můžeme něco půjčit, třeba nějakou stolní hru, míč, hokejky atd. Taky můžu jet na nějaké akce, i když jsem pod úrovní věku. Zná se se spoustou lidí, se kterými něco taťka řešil nebo se kamarádí. Takže si myslím, že to má více pozitiv než negativ, rozhodně bych neměnil.

Jaký dojem na tebe mají puťáky?

Když jsem byl malý, tak jsem chození neměl moc rád, ale od prvního puťáku už jsem si to zamiloval a teď jsou puťáky jednou z mých nejoblíbenějších akcí, které Halahoj dělá. A mám i plány, co všechno bych chtěl pěšky pokořit, takže plánuji, že na puťáky budu ještě dlouho chodit.

Chtěl bys jednou převzít velení po svém otci?

Nooo. To je jedna velice častá otázka, na kterou se ptá dost lidí. Já si to teď ještě nedokážu dost dobře představit, takže nevím a asi nějaký čas vědět nebudu. Ale rozhodně bych chtěl v Halahoji něco dělat a podnikat. A konec konců to není úplně jenom na mě, ale na celém vedení Halahoje.

VÍTEK

Čím víc toho máme, tím víc jsme chudobní

Přemýšlím, jestli jsem vlastně bohatá nebo chudá? První, co mě hned napadá, je, že jsem jedním z těch obyčejných „chudých studentů“, na které tam někde ve vzdálené budoucnosti čekají jejich sny, kariéra a bohatství. Ale mělo by tohle být cílem mého života? Co určuje opravdové bohatství člověka? Peníze, auta, domy, majetek? Anebo je to něco jiného, něco daleko nenápadnějšího a vzácnějšího?

Bohatství duše se za peníze koupit nedá. Můžu si snad koupit vnitřní klid a pohodu, anebo zaplatit odpuštění sobě samému? Ne, nemohu. Není tedy bohatství duše mnohem vzácnější? Hodnotu peněz známe, ale hodnota naší duše zůstává tajemstvím. Mnohdy se lidé snaží svou duši podplatit. Kupují si nové a nové věci, rozhazují, snaží se zaplnit prázdnotu někde uvnitř sebe. Ale jejich duše se koupit nedá. Nepotřebuje tyto věci. Touží po pocitu bezpečí, lásce, chce být užitečná a dělat radost druhým i sobě. Moc peněz mnohdy zatlačuje volání po opravdovém bohatství.

Svatá Ludmila byla bohatá. Byla to kněžna, manželka panovníka naší země. Ona určitě šetřit nemusela. A také nešetřila. Ale teď nemyslím penězi a majetkem, nešetřila láskou a dobrotou k druhým. Nešetřila vlídným slovem a pomocnou rukou. Dokázala si vybrat ten nejvzácnější dar. Nesáhla po laciném, třpytivém šperku, který sice na první pohled vypadá lákavě, snadně a pohodlně, ale brzy člověka omrzí. Vybrala si vzácnější drahokam. Drahokam, který vypadal nejdříve jako obyčejný, bezcenný kámen. Ona ho však svojí trpělivostí a vytrvalostí dokázala přeměnit na skvost nevyčísitelné hodnoty. Vybrala si vnitřní bohatství. Majetným lidem často závidíme. Ale oni si naši závist nezaslouží. Ti, kterým bychom mohli závidět, jsou nenápadní a mnohdy chudí. Protože tito lidé o své bohatství nikdy nepřijdou. Každý nás se narodil do jinačího světa. Někdo se zlatou lžičkou v ústech, jiný s prázdnou kapsou. Spravedlnost se zde asi hledat nedá. Ale není tu nikdo, kdo nedostal duši. Není tu nikdo, kdo by nemohl otevřít nejvzácnější truhlu s pokladem a začít se těšit z jejích darů a dávat z nich. Myslím si, že to největší bohatství nepředstavuje náš majetek, ale čistota a dobrota naší duše. Je jen na nás, jestli ji zašlapeme do prachu a špíny, nebo ukážeme celému světu.

Zdislava Podlešáková

Rozdělování ohně

Ahoj, všichni zálesáci, v této části Poutníka se Vám budeme snažit vysvětlit a učit Vás různé typy a vychytávky do přírody, na puťáky nebo na akce. Doufáme, že se vám naše dílo bude líbit, že se něco nového dozvíte a že nám třeba napíšete, co byste si zde chtěli přečíst.

Výhody	Technologie	Nevýhody
<ul style="list-style-type: none"> • nikdy nenavlhne • dlouhá životnost (hůře se opotřebovává) 	Křesadlo	<ul style="list-style-type: none"> • k používání potřebujeme zkušenosti • musíme mít dobře připravený základ ohně • větší hmotnost a objem • dražší pořizovací cena
<ul style="list-style-type: none"> • více druhů (benzínový, plynový, tryskový) • nejjednodušší způsob rozdělování oheň • nízká hmotnost • nízká pořizovací cena 	Zapalovač	<ul style="list-style-type: none"> • menší životnost (palivo je možné doplnit) • není voděodolný (po vysušení by měl zase fungovat)
<ul style="list-style-type: none"> • lehké • nejnižší pořizovací cena • lehká manipulace • poměrně snadné použití 	Sirky	<ul style="list-style-type: none"> • po navlhnutí jsou nefunkční • škrkátko se rychle opotřebuje • sirka nehoří moc dlouho

VÍTEK

Každému vyhovuje na rozdělování ohně jiný “nástroj“ ale my bychom z vlastní zkušenosti volili zapalovač, který za nás dva vyhrává, jelikož je nejvíce praktický, levný a oheň se s ním především rozdělová snadno. Jak jsme v článku zmiňovali, všechno má ovšem své mouchy.

MARTA

Hraničářův učeň

Hraničářův učeň je série 11 knih a všechny jsem přečetl. Někdo by řekl, že je jich 15, ale ty poslední 4 již patří do jiné série.

Příběh je o klukovi Willovi, kterého nikdo nechtěl vzít do učení až na hraničáře Halta. Will má v první knize 15 let a postupem času stárne, žije v zemi Araluen, která je velmi podobná Anglii. Will se naučí stopovat, být nenápadný, pečovat o koně, střílet z luku i vrhat nožem. Bojuje s monstry kalkarami, nosí poselství do sousední Celtiky, přežívá jako otrok v drsné Skandii, dováží výkupné, bojuje s čaroději, obléhá hrad, poráží uctíváče falešných bohů a ochraňuje císaře Nihon-Džinu. Velmi důležité je pro Willa přátelství s Horácem, se kterým se původně neměl vůbec rád. Sérii napsal John Flanagan nejprve jako pár povídek pro svého syna Michaela, podle kterého byla vymyšlena postava Willa. Doporučuji přečíst.

Útěk do divočiny

Útěk do divočiny je film o muži jménem Chris McCandless, který utekl z civilizace, spálil peníze a putoval na Aljašku všemi možnými způsoby: autem, pěšky, v nákladáku i na kajaku. Vymyslel si falešnou identitu: Alexandr Supertramp. Seznámí se s mnoha lidmi, kteří ovlivní jeho život a on jejich. Po cestě se naučí udít a sušit maso a základům kožedělnictví.

Když se Alexandr dostane na Aljašku, najde zde starý autobus, ve kterém žije. Loví zvířata a jí různé jedlé rostliny. Jak to dopadne, vám neprozradím, koukněte se sami. Tento film doporučuji.

Na jakou akci s Halahojem nejlépe vzpomínáš?

„Mně se líbí všechny, ale asi ta hlavní je Anibil (zimní expedice), která byla vlastně moje první akce. Od té doby jezdím skoro na všechny. Je těžké si vybrat nejlepší. Super jsou všechny.“

Monča Bednářová

„Nejlépe mě baví puták, protože se tam vždycky sejde parta dobrých lidí a vládne tam příjemná atmosféra.“

Nekudix

„Nejlépe se mi líbil putovní tábor Harcovník.“

Anička Procházková

„Moc ráda vzpomínám na Šlak. Baví mě lezení a ve Žďárských vrších je moc pěkně. A taky to byla poslední akce, na které jsme mohli být.“

Julča Šislerová

„Akce, která se mi asi líbila nejlépe, tak to byl tábor Bradavice.“

Emma Kolmanová

MAJDA

MARUŠKA

„Tak samozřejmě se mi líbily všechny od Halahoje. Ale mezi takové ty perly patří dle mého například Harcovník. Také se mi moc líbil už starší tábor „Jak vycvičit draka“. Akce se mi líbily, protože tam jsou dobří kamarádi, a také je tam dobrá atmosféra. Vaření a pokec s kamarády mě také baví.“

Marta Jurková

„Líbily se mi všechny akce. Nejlépe se mi líbil putovní tábor s Harcovníky. Je tam dobrá parta, se kterou se nenudím.“

Barča Lojdová

„Nejlépe vzpomínám na tábor Stíny času nebo na Šlak, protože mě baví lézt po skalách.“

Jáchym Šisler

Zmrtvýchvstání Páně

Největším křesťanským poutním místem je Chrám Božího hrobu v Jeruzalémě. Tichý svědek Ježíšova zmrtvýchvstání, který svědčí svou prázdnotou. **Ježíšovo tělo je pryč** – to je prozatím jediné zjištění jak Marie Magdalské, tak učedníků.

A zatímco Marie se domnívá, že Ježíšovo tělo někdo ukradl, učedníci běží ke hrobu, vstupují do něj a zůstávají v rozpacích, protože nejspíš snad i začínají tušit, že Ježíšův příběh bude mít pokračování. Dalším němým svědkem jsou totiž *pruhy plátna a rouška z Ježíšovy hlavy*, složená zvlášť na jiném místě. Jak poznamenává sv. Jan Zlatoústý: „*Kdyby Ježíšovo tělo někdo vzal, nepředělal by si starost, aby sundal roušku a složil ji zvlášť.*“ Nehledě na to, že tělo se přece lépe přenáší zabalené...

Velikonoční ráno tedy **vzbuzuje otázky** – nic není jasné tak, jak se zdálo. Ale díky těm otázkám se také vytváří prostor – prázdný prostor – do něhož může Bůh konečně promluvit a vyjevit svá tajemství.

Bůh jedná tiše. V noci, v zapomenuté Betlémské jeskyni přichází Kristus na svět, opět v noci, kdy nikdo už nic nečeká, vstává Kristus z hrobu. **Nedělá žádné senzační události** pro novináře, *nebude křičet, nebude hlučet, nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí*... Bůh jedná jakoby v ústraní, tiše a velice spontánně. Snad proto aby se vyhnul povrchnímu přijetí ze strany lidí, které by bylo sice rychlé, ale také krátké. **Ježíši jde o hlubinu lidského srdce** – tam chce zasévat semeno svého slova, tam chce přebývat v člověku.

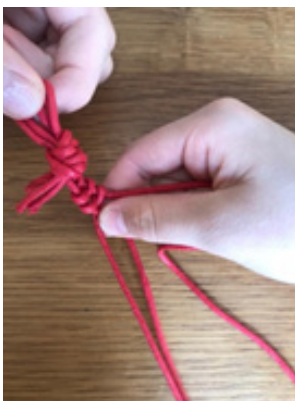
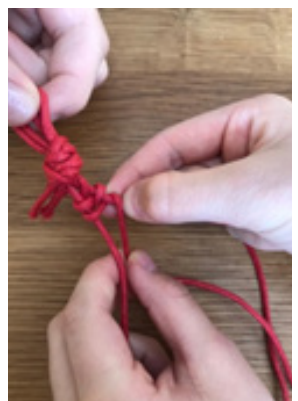
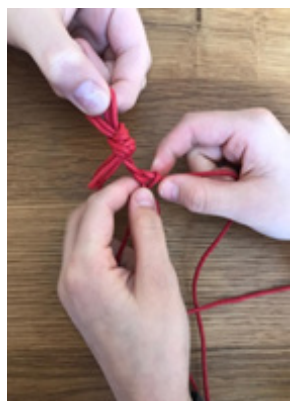
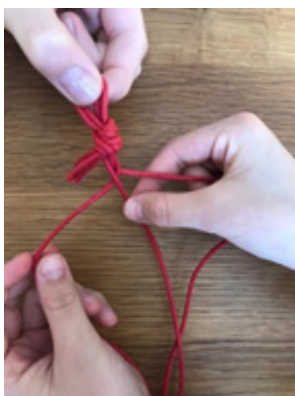
Ježíšovo zmrtvýchvstání tedy nedoprovázejí žádné ohňostroje, žádné velké světové oslavy. Spousta lidí v Jeruzalémě možná zůstala u té první verze vysvětlení Ježíšova zmizení – krádeže. Ale ti, kterým se Ježíš ukázal, byli zasaženi hluboko – právě v tom prostoru, který byl vyprázdňen ztrátou vlastních představ o Mesiáši, zbořením jejich iluzí... Srdce učedníků se může znovu rozhořet, protože do něho vstoupil Pán.

Neměli bychom přeslechnout jednu důležitou větu z dnešního prvního čtení (Sk): *Ježíš se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky...* **Jestliže se chceme sekat se vzkříšeným Kristem, musíme být zároveň odhodláni o něm svědčit.** Radostná zvěst není určena k tomu, aby byla pohřbena. Hrob – nejvýznamnější poutní místo křesťanství – svědčí svou prázdnotou, ovšem mnohem silnějším svědkem je učedník, který je plný Kristova Ducha.

O. VOJTA

Pletený náramek

ANIČKA

Najdi 10 rozdílů

Šlak 2020